

Για το πλαίσιο παραγωγής των Δημόσιων και Ιδιωτικών Έργων

Το διάστημα αυτό «τρέχουν» στο παρασκήνιο μια σειρά κυβερνητικές πρωτοβουλίες για την αναθεώρηση του πλαισίου παραγωγής των Δημοσίων έργων, με τα Ιδιωτικά (το θέμα του ΜΗΚΙΕ) να περιμένουν τη «σειρά» τους. Για το θέμα αυτό διαβάζουμε καθημερινά σελίδες επί σελίδων, τοποθετήσεις, προτάσεις από φορείς, Περιφερειακά Τμήματα του ΤΕΕ, Συλλόγους ειδικοτήτων κλπ. Το κοινό που τις συνδέει είναι η συμφωνία στο βασικό πολιτικό πλαίσιο που αναφέρεται στην πολιτική της ΕΕ και των κυβερνήσεων ΠΑΣΟΚ-ΝΔ για την απελευθέρωση της οικονομίας και, από εκεί και πέρα, κυριολεκτικά «βομβαρδιζόμαστε» από ένα πλήθος επιμέρους τεχνοκρατικών προτάσεων που καμία τους δεν ακουμπά την ουσία του ζητήματος. Ποια είναι αυτή η ουσία; Κωδικοποιημένα παρουσιάζουμε σήμερα και στο επόμενο τεύχος τις κύριες πλευρές της και θα συνεχίσουμε, εξειδικεύοντας, σε επόμενα σημειώματα.

(α) Η διάκριση «Δημόσιων» και «Ιδιωτικών» έργων είναι πλαστή. Πρώτα-πρώτα, πλαστή από τη σκοπιά των κοινωνικών και λαϊκών αναγκών, που είναι ενιαίες. Αλλά είναι και υποκριτική, μιας και στα πλαίσια των αναδιαρθρώσεων το ίδιο το μονοπωλιακό κεφάλαιο τείνει να την καταργήσει, μέσα από την ιδιωτικοποίηση (π.χ. συμβάσεις παραχώρησης, ΣΔΙΤ κλπ.) και τη ραγδαία συγκέντρωση και συγκεντροποίηση και των δύο τομέων – η υστέρηση του βαθμού μονοπώλησης του τομέα των ιδιωτικών, έναντι εκείνου των δημοσίων έργων εξηγείται ιστορικά και δεν αλλάζει την εικόνα. Το πραγματικό, επομένως, πολιτικό δίλημμα είναι: **«παραγωγή έργων για τις λαϊκές ανάγκες ή για την ενίσχυση των μονοπωλιακών ομίλων»;**

(β) Στο δίλημμα αυτό, απαντά πρώτα-πρώτα η ζωή. Έργα αναγκαία για το λαό (αντισεισμική θωράκιση, αντιπλημμυρική προστασία, αξιοποίηση των υδάτινων πόρων της χώρας για άρδευση και ηλεκτροπαραγωγή κλπ.) **δεν είναι «επιλέξιμα», ενώ άλλα που ενδιαφέρουν το κεφάλαιο** στα πλαίσια του «νέου αναπτυξιακού μοντέλου» της χώρας-διαμετακομιστικού κέντρου εμπορευμάτων και υπηρεσιών (π.χ. οδικό άξονες, τουριστικά μεγαθήρια κλπ.) **προωθούνται** με διαδικασίες νεο-αποικιοκρατικές, μετακυλίνοντας το κόστος διπλά και τριπλά στις πλάτες του εργαζόμενου λαού και, συχνά, με τραγικές συνέπειες για την ίδια τη ζωή του (Τέμπη).

(γ) Η ζωή, ακόμα, έδειξε ότι καμία νομοθετική ρύθμιση του παρελθόντος δε μπορεί να σταματήσει τη δράση των νόμων της καπιταλιστικής οικονομίας. Ούτε οι τάξεις πτυχιίων, ούτε περιορισμοί όπως το ανεκτέλεστο ή η εντοπιότητα μπόρεσαν να ανακόψουν **τη γιγάντωση των μονοπωλιακών ομίλων στα Δημόσια Έργα, τον πλήρη και ασφυκτικό τους έλεγχο από τους ομίλους και τις τράπεζες.** Είναι ανέκδοτο να πιστεύει κανείς ότι αυτό που δεν αποτράπηκε μέχρι σήμερα θα γίνει από εδώ και πέρα, όταν μάλιστα η ίδια η κατεύθυνση της ΕΕ και της αστικής τάξης είναι η πλήρης απελευθέρωση, μέσω οδηγιών όπως η Μπολκενστάιν, η Μπολώνια κλπ. Και βέβαια, δυο φορές ανέκδοτο, αν το συνδυάσει κανείς με την επίθεση στο φορολογικό, το ασφαλιστικό, τις αμοιβές που πλήττουν αποκλειστικά τους εργαζόμενους μηχανικούς, μισθωτούς και αυταπασχολούμενους-μικροεπαγγελματίες κι όχι βέβαια τα μονοπώλια. Η μέγγενη των τραπεζών, ο φαύλος κύκλος των εκπτώσεων για να παρθεί όπως-όπως «η δουλειά», ο βραχνάς του ΤΣΜΕΔΕ, ο φόβος της ποινικοποίησης, το ξημεροβράδιασμα στο γραφείο – να ποια είναι η πραγματικότητα που συντρίβει το μύθο του «ελεύθερου» επαγγελματία: είναι «ελεύθερος» να «επιλέξει» το ρυθμό και τη μέθοδο της πτώσης του...

(δ) Ας το κατανοήσουν καλά οι αυταπασχολούμενοι και μικροεπαγγελματίες μηχανικοί. Αυτός ο ίδιος **ο καπιταλιστικός δρόμος ανάπτυξης είναι ο μεγάλος «εχθρός»** τους, ανεξαρτήτως ειδικότητας. Στα πλαίσια αυτού του δρόμου ανάπτυξης είναι σαφές ότι, ανεξάρτητα από μια σειρά επιμέρους «πάρε-δώσε» (π.χ. διευθετήσεις στις κατηγορίες των μελετών, στον τρόπο υπολογισμού των αμοιβών, στο ποιοι γράφονται στα μητρώα της ΓΕΜ, στα ΜΕΚ, στο σύστημα ανάθεσης των μελετών και των έργων, στα τιμολόγια κλπ.), η προοπτική τους είναι προδιαγεγραμμένη: **η συρρίκνωση και η απορρόφηση από τους μονοπωλιακούς ομίλους, η μαζική προλεταριοποίηση.** Επομένως, η γραμμή «άμυνας» που βασίζεται στο πλαίσιο αυτό και στοχεύει σε τέτοιες επιμέρους «δοσοληψίες», ενώ συχνά πάει και παραπέρα, σε λογικές στήριξης των αναδιαρθρώσεων με την προσδοκία «ανταλλαγμάτων», **είναι καταστροφική για τα συμφέροντα των αυταπασχολούμενων και μικρών επαγγελματιών,** που υποκριτικά ισχυρίζεται ότι θέλει να προστατίσει.

Στον αντίποδα του καπιταλιστικού δρόμου ανάπτυξης και των επιπτώσεών του στο χώρο των Δημόσιων και Ιδιωτικών έργων και στους αυταπασχολούμενους και μικροεπαγγελματίες του χώρου, βρίσκεται η δική μας στρατηγική πρόταση του δρόμου ανάπτυξης της Λαϊκής Οικονομίας και του κεντρικού σχεδιασμού.

(α) Στη δική μας αντίληψη, αντιμετωπίζουμε **το τεχνικό έργο ως σχεδιασμένη δραστηριότητα με σκοπό τη συνδυασμένη ικανοποίηση του διαρκώς διευρυνόμενου συνόλου των λαϊκών αναγκών**. Προτάσσουμε την ανάγκη για **συνολική και ενιαία θεώρηση όλων των φάσεων του συστήματος παραγωγής των έργων** (μελέτη, κατασκευή/εγκατάσταση, χρήση, συντήρηση κλπ.) **με γνώμονα το σύνολο των λαϊκών αναγκών**, για φθηνά και ποιοτικά έργα που δε θα αποτελούν εμπορεύματα, για την ασφάλεια των χρηστών, των κατοίκων και των εργαζομένων στα έργα, την προστασία του περιβάλλοντος, τη δραστική μείωση της λαϊκής επιβάρυνσης. Είναι φανερό από αυτή την ίδια την πολιτική απαίτηση που θέτουμε, ότι μόνο στα πλαίσια μιας κεντρικά σχεδιαζόμενης οικονομίας μπορεί αυτό να επιτευχθεί.

(β) Πιο ειδικά, η υλοποίηση αυτής της αντίληψης προϋποθέτει **ενιαίους κρατικούς φορείς ανά στρατηγικό τομέα της οικονομίας** (κατασκευές, ενέργεια, μεταφορές, τηλεπικοινωνίες κλπ.) **που θα κατέχει το σύνολο των μέσων παραγωγής**, θα κατανέμει σχεδιασμένα την κρατική χρηματοδότηση και το εργατικό δυναμικό και θα καλύπτει το σύνολο των φάσεων των δημοσίων έργων, στο πλαίσιο του κεντρικού σχεδιασμού της λαϊκής οικονομίας. Οι φορείς αυτοί σε συνεργασία με τις Πολυτεχνικές Σχολές και τις επιστημονικές ενώσεις, θα αναλάβουν τον προγραμματισμό υλοποίησης των έργων σύμφωνα με τις επείγουσες ανάγκες των λαϊκών στρωμάτων, την ιεραρχημένη κατασκευή μεγάλων έργων ανάπτυξης της λαϊκής οικονομίας, **με έμφαση στη στήριξη της αγροτικής οικονομίας και της βιομηχανίας**, την εκπόνηση κανονισμών και προδιαγραφών, την εκπόνηση ολοκληρωμένων και επικαιροποιημένων μελετών με τη διασφάλιση της αναγκαίας υποδομής για την υλοποίησή τους, την ουσιαστική επίβλεψη των έργων, την περιφερειακή ανάπτυξη, την ερευνητική δραστηριότητα για τη διάγνωση νέων αναγκών, την αλληλοστήριξη με αντίστοιχους κρατικούς φορείς (για παράδειγμα, της μεταποιητικής βιομηχανίας παραγωγής οικοδομικών υλικών), την υλοποίηση ειδικών εκπαιδευτικών προγραμμάτων για την παραγωγή εξειδικευμένων μελετητών. Στο πλαίσιο του μπορεί να αναπτυχθεί και συνεταιριστική δραστηριότητα σε επιμέρους τομείς, π.χ. στις επισκευές και τη συντήρηση των έργων.

(γ) **Τον αυταπασχολούμενο και μικρό επαγγελματία** που βιώνει τη ζοφερή πραγματικότητα που περιγράψαμε στο προηγούμενο σημείωμα και την κατάρρευση των αυταπατών περί «ελεύθερου επιχειρηματία» που, τάχα, «συμβάλλει στην ανάπτυξη της χώρας» παράλληλα με την ατομική του πρόοδο και ευημερία, **τον καλούμε σήμερα να σκεφθεί με βάση τις θεμελιακές του ανάγκες** ως εργαζόμενος, ως επιστήμονας με κοινωνική ευθύνη, ως αξιοπρεπής ανθρώπινη οντότητα: **θα επιλέξει** να συνεχίσει στο έδαφος αυτού του δρόμου που τον οδήγησε ως εδώ, περιμένοντας μίαν ουτοπική ατομική οδό σωτηρίας ή, ακόμα λιγότερο, κυνηγώντας την απίθανη προοπτική να γίνει κι αυτός μια μέρα «ΕΛΛΑΚΤΩΡ», «J&P» κλπ. **Ή θα επιλέξει** το δρόμο της Λαϊκής Οικονομίας και του Κεντρικού Σχεδιασμού που του εγγυάται την ικανοποίηση των πιο θεμελιωδών ανθρώπινων αναγκών του (μόνιμη και σταθερή δουλειά με πλήρη δικαιώματα, ανθρώπινα ωράρια, αμοιβές αξιοπρέπειας, δωρεάν παιδεία, υγεία, πρόνοια, αναψυχή, πολιτισμό), αλλά και τη διασφάλιση όρων για την αξιοποίηση των επιστημονικών του γνώσεων για την κοινωνική πρόοδο και ευημερία; Η πρώτη επιλογή τον καταδικάζει στο παρόν της «ελεύθερης» συρρίκνωσης και εξαφάνισης από τα μονοπώλια. Η δεύτερη, του ανοίγει διάπλατα το δρόμο της ατομικής και συλλογικής ευημερίας. Έχουμε εμπιστοσύνη στην κρίση του...

(δ) Τέλος, δίπλα στη στρατηγική μας πρόταση για τον άλλο δρόμο ανάπτυξης, επιμένουμε στη διατύπωση και αγωνιστική διεκδίκηση **ενός πλαισίου πάλης** που απαντούν στη σημερινή ζοφερή πραγματικότητα **από τη σκοπιά των κοινών συμφερόντων της πλειοψηφίας των εργαζόμενων μηχανικών** (μισθωτών και αυταπασχολούμενων), ανοίγουν δρόμους κοινής δράσης της εργαζόμενης πλειοψηφίας ενάντια στον κοινό εχθρό, τα μονοπώλια και την εξουσία τους. Τέτοιους στόχους πάλης έχουμε διατυπώσει για το ασφαλιστικό, το φορολογικό, την απειθαρχία στις κοινοτικές οδηγίες για τα κλειστά επαγγέλματα και τις επαγγελματικές ισοτιμίες, τη δραστική αύξηση των ελάχιστων, νομοθετικά κατοχυρωμένων κατώτατων αμοιβών, την κατοχύρωση της κρατικής ευθύνης ενάντια στη μετακύλιση της στις πλάτες του μηχανικού κλπ. Γύρω από τα αιτήματα αυτά (που ήδη τα έχουμε δημοσιεύσει και από τις σελίδες του ΕΔ και μπορεί κανείς να τα βρει και στην ιστοσελίδα της «ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ»: www.dpk.tee.gr) καλούμε τους συνδικαλιστικούς φορείς των εργαζόμενων μηχανικών να αναπτύξουν το επόμενο διάστημα μαζικούς, μαχητικούς αγώνες μαζί με το ταξικά προσανατολισμένο λαϊκό κίνημα, **για την ανατροπή της αντιλαϊκής πολιτικής της ΕΕ-ΣΕΒ-ΠΑΣΟΚ-ΝΔ, για να ανοίξει επιτέλους ο δρόμος της λαϊκής αντεπίθεσης!**